

men Dommen gaar dog ud paa — idet alt, hvad der er gjort, er i fuldstændig Strid med den Bestemmelse, jeg har oplæst — at vedkommende Køber af Køen blev idømt en Bøde af 100 Kr. og hans medskyldige en Bøde af 60 Kr. Man vil altsaa se, at den, der gør sig skyldig i saadant Forhold heri Landet, bliver straffet efter Loven af 14de April 1893, hvad jeg finder fuldstændig i sin Orden. Det er ogsaa en søelig Straf, disse to Slagtere have faaet for dette Forhold, og jeg tror ikke, at de gentage Forsøget. Thi vel ved jeg ikke, hvad den nævnte Ko kan vurderes til, men den kan, saa vidt jeg kan skønne, kun have haft en meget lille Værdi. Ud fra disse Betragtninger har Udvalget, efter alt hvad der foreligger i Klagerne fra England, de Oplysninger, der foreligger i Betænkningen, som jeg har sagt, at jeg ikke nærmere skal komme ind paa at omtale, ikke funnet andet end tiltræde Lovforslagets Tante, men Udvalgets Flertal har foreslaaet nogle Ændringer i Lovforslaget, som jeg i al Korthed skal omtale.

Hvad det første Ændringsforslag under Nr. 2 angaar — Nr. 1 er kun en Redaktionsændring — gaar det jo ud paa at forandre den sidste Bestemmelse i Lovforslagets Paragraf, der forbyder Affendelse af nødslagtede Kreaturer eller Kreaturer, der ved Slagtningen ere saa afmagrede, at Kødet ikke kan anses for god og sund Handelsvare, til kun at angaa Kød, som hidrører fra Dyr, der ere saa afmagrede, at Kødet ikke kan anses for egnet til Menneskesøde. Det, der har været det ledende for Flertallet, var dette, at man ikke her vilde blande sig ind i, om Kødet var en mere eller mindre god Handelsvare. Det mener man, ligger uden for Tilsynets Opgave. Det, Tilsynet skal skønne over, er, om Kødet er egnet til Menneskesøde eller ikke er det, fordi det er saa afmagret, at det ikke kan anses for sund Menneskesøde. Hvad dernæst Forslaget under Nr. 4 til en ny § 2 angaar, lyder jo det første Punktum saaledes: „Hvor Slagtning af Kvæg til Udsørfel sker i større Omfang, kan Indenrigsministeren ansætte Tilsyn ved Slagterierne.“ Derved sker der jo Forandring i Lovforslaget, som kun har indskrænket sig til Tilsyn med de Slagterier, som fandtes i Havnestæder, medens det nu udvides til at omfatte, hvad enten det er Havnestæder eller ikke, alle Stæder, hvor Slagtning til Udsørfel foregaar i større Omfang. Det har den højtærede Minister heller ikke modt sig, og der kan vist heller ikke med nogen god Grund siges andet end, at det vil være rigtigt; hvad en-

ten Slagtningen foregaar i en Havnestad eller ikke, maa man sige, det er heldigt, at der bliver et saft Tilsyn, og den højtærede Minister har endvidere lovet, at han vilde fortolke og udføre denne Bestemmelse saa forekommende som vel muligt, idet der fra Ministerens Side er givet Tilsgagn om, at, hvor der virkelig foregaar Slagtning af nogen Betydning, og det findes rigtigt at ansætte Tilsyn paa Statens Begne, skal det ske. Naar vi saa komme videre til det næste Punktum, da siger dette: „Naar det for Indenrigsministeren godtgøres, at der ved et Slagteri foretages betryggende Sortering af det til Udsørfel bestemte Kød, vil Tilsynsmændens Hverv være at indskrænke til kun at omfatte Tilsynet med, om Kødet hidrører fra Dyr, der ere angrebne af nogen smitsom Sygdom, som i foregaaende Paragraf anført.“ De ville deraf se, at der gives Plads for en Sortering, og dette Spørgsmaal om en Sortering har ogsaa været oppe i Udvalget; man maa erkende, at Sorteringen ikke kan foretages af Regeringen, men den maa overlades til Landmændene selv. Man har nu her i Lovforslaget villet aabne Plads for, at en saadan Sortering kunde foregaa, men yderligere havde man fra Udvalgets Side tænkt, at Landmænd ogsaa skulde have Del i Bedømmelsen af, hvorvidt Kødet var egnet til Menneskesøde eller ikke. Derimod er der fra den højtærede Indenrigsminister gjort en Indbending, som er fuldt berettiget, og det er den, at man ikke kan lade Lægmænd dømme, om et Kreatur er besægt med smitsomme Sygdomme eller ikke, og ud fra den Betragtning har Udvalget højt sig og er gaaet ind paa den højtærede Indenrigsministers Forslag, saaledes som det nu nærmere er forment her. Men saa er der til Gengæld fra den højtærede Minister vist Udvalgets Flertal en Imødekommen derved, at naar denne Sortering foregaar, som her er omtalt, paa betryggende Maade, saa skal det veterinaire Tilsyn indskrænke sig til kun at angaa smitsomme Sygdomme, det vil med andre Ord sige, at det da ikke undersøges af Tilsynet, om et Kreatur er saa afmagret, at det ikke egner sig til Menneskesøde. Det overlades saa til Sorteringsmændene eller dem, der skulle jortere Kødet. Saaledes maa dette forstås, og det er min Mening at udtale det saa klart som muligt, for at der ikke skal blive nogen Misforstaaelse angaaende dette Forhold. Dernæst er der tilføjet en Bestemmelse, som ogsaa findes i det oprindelige Lovforslag: „Den til Ansættelse af de nævnte Tilsynsmænd fornødne Udgift fastsættes paa de aarlige Finanslove.“ Som